

ling af Lillægene, som vi have bragt i Forflag. — Den tredie midlertidige Bestemmelse falder, som den ærede Formand har bemærket, bort efter Afstemningen under Nr. 24, og jeg kommer saaledes til de Forflag til nye midlertidige Bestemmelser, som ere stillede dels af hele Udvalget, dels af Mindretallet, dels af Flertallet. Det viser sig, at der ofte bortfalges Jord fra Præstegaardene, og det er tænkeligt, at det ved saadant Bortfalg kunde blive vanskeligt at faae den mindre Lod ud, som efter § 12 er bestemt at skulle tillægges Præstegaardene. Udvalget mener derfor, at det var ønskeligt, at de Kommissioner, som efter § 12 skulle nedsettes, kom til at yttre sig om de fremtidige Salg af Præstegaardsjord, som maatte finde Sted, inden Loven træder i Kraft, og derpaa gaar Forflaget under Nr. 41 ud. Mindretallet stiller under Nr. 42 det Forflag, at enhver Præst, som har Ansættelse i Folketirken, skal kunne forlange sig Lønnet efter nærværende Lov, saa snart den er traadt i Kraft. Den ærede Minister har allerede under tidligere Forhandlinger bemærket, at, dersom man vedtager dette Forflag, vil man være sikker paa at gjøre Fonden fallit lige fra Begyndelsen, idet denne Lilladelse selvfølgelig vil blive benyttet navnlig af de Præster, som sidde i mindre Embeder, og ved hvis Inddragelse under Fonden denne ikke vil vinde noget Synderligt, medens derimod Pluraliteten af dem, der sidde i store Embeder, vil ønske at forblive Lønnet efter den gamle Lønningsmaade. Jeg skal overlabe Mindretallet selv at motivere dette Forflag. Derimod har Udvalgets Flertal under Nr. 43 stillet et andet Forflag, som maaste i sin nuværende Form kan møde nogle Indvendinger, men som Udvalget ogsaa er villigt til at tage under nærmere Overveielse for at fjerne saadanne, som formentlig ville fremkomme. Vi tænke os nemlig, at det vil vække en almindelig Misforstaaelse, naar enkelte Sogne maaste i 10—20 Aar vedblive at skulle svare Offer og Accidenter til deres Præst, medens deres Nabosogne fritages for denne Pligt, og at Følgen deraf næsten naturlig vil blive, at disse Indtægter, som udgjøre en ikke ubetydelig Del af Præsternes lovlige Indtægter, ville svinde ind til en meget ringe Størrelse, saaledes at de Præster, der ikke komme ind under den nye Lov, ville blive brøstholdne derved, at Loven gennemføres for andre Præsters Vedkommende. Denne Ulempe have vi da tænkt os, at man kunde undgaa ved at paalægge alle Landsbykald at svare en bestemt Sum, nemlig det Beløb, som disse Indtægter efter Gjennemsnit af 10 Aar have udgjort, saalænge, indtil Halvdelen af Landsbypræsterne er kommen ind under Loven. Efterhaanden som Præsterne komme ind under Loven, skulle de ikke oppebære disse Indtægter, men Beløbene skulle indbetales til Fonden, hvorimod de Præster, der lønnes paa den gamle Maade, selvfølgelig skulle vedblive at oppebære den. Naar Halvdelen af Præstekaldene var kommen

ind under Loven, skulde denne Afgift aldeles op-høre for alle Landsfogne paa een gang. Vi have aldeles ingen Tvivl om, at Fonden vil kunne staa sig ved denne Afsløsningsmaade; thi om ogsaa enkelte Kald i meget lang Tid ikke ville komme ind under Loven, vil dog utvivlsomt dennes Gjennemførelse scribe rasere og rasere fremad med Tiden, saa at jeg i det Mindste ikke kan skjønne, at Fonden vil lide noget Tab ved denne Lønningsmaade. Der kan derimod spørges, om det er rigtigt, hvad Udvalgets Flertal har foreslaaet, at Beløbet skal udredes som Kommunesgift, eller om det snarere burde udredes ved særlig Ligning. Det er muligt, at det Sidste vilde være det Henfigtsmæssigste, og da vilde man ogsaa undgaa den Vanskelighed, som opstaar ved den i Slutningen af Vindringsforflaget tilføiede Bestemmelse, at de, der høre til Balgmenigheder, skulle være frie for at erlægge denne Afgift; thi, hvis den skulde udredes af Kommuneskassen, var det jo muligt, at Folk kunde angive sig at høre til en Balgmenighed og af den Grund komme og forlange deres Penge tilbage; skal Afgiften derimod lignes ligefrem, vide jo Alle, hvem der er Medlemmer af Balgmenigheder, og de ville altsaa kunne forbigaa. At de, der ikke høre til Folketirken men til anerkjendte Troesfandsfund udenfor denne — skulle være frie, tror jeg vil findes i sin Orden. — Vindringsforflaget under Nr. 44 er der ikke Noget at bemærke ved; det er ikke Andet end en ubetydelig Supplerings- eller Redaktionsændring. Vindringsforflaget under Nr. 45 er ikke blevet overflødig ved Afstemningen igaar; det vil findes at være i sin Orden, men maaste er det ikke ganske nødvendigt, idet det jo virkelig følger af sig selv, at denne Lov ikke kan træde i Kraft, før Præstekaldenes Inddeling er foregaaet. Jeg skal ganske henstille, om man vil vedtage det eller ikke, saaledes som det efter Afstemningen igaar er ændret, idet der jo nu skal staa „Kongelig Anordning“ istedenfor „Lov“. At der i Lovens Titel tilføies: „med Videre“, vil vist findes rigtigt, da Loven indeholder adskilligt Andet og Mere end de geistlige Embedsmænds Lønning. Jeg skal hermed indstille disse Vindringsforflag til Vedtagelse af det høie Thing.

Maale: Jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger i Anledning af det Forflag, som er stillet af Mindretallet, og som gaar ud paa, at, naar nærværende Lovforflag har erholdt Lovskraft, skal det staa enhver Præst, der har Ansættelse i Folketirken, frit for at forlange sig Lønnet efter denne Lov. Det, der forekommer mig at anbefale dette Forflag, er, at det nu er nødvendigt for mange Præster, for at opnaa noget bedre Indtægter, at søge Forslyttelse. Den meget ærede Minister omtalte igaar, hvorledes mange Præster, tror jeg, han sagde, eller i alt Fald flere Præster vare komme til ham og havde beklaget sig over, at de vare nødt til at søge Forslyttelse, fordi